

[Eva Møller]

brug for det, for at få fag på højeste niveau samtidig med, at de tager hf-uddannelsen, og dermed uden at det betyder en forsinkelse for dem i deres videre uddannelsesforløb.

Aage Frandsen (SF):

I forbindelse med førstebehandlingen af dette lovforslag gav jeg udtryk for, at det forekom mig, at der var en vis uoverensstemmelse mellem på den ene side lovforslagets tekst – og måske endnu mere lovforslagets ånd – og så på den anden side ministerens smukke ord om folkelighed og ministerens egen baggrund som højskolemenneske.

Jeg gav også udtryk for, at de mennesker, der for godt og vel 20 år siden lavede hf-loven, de mennesker, der var ordførere i denne sag for godt og vel 20 år siden, alle sammen havde en baggrund i højskolebevægelsen, og at det derfor ikke var en tilfældighed, at hf-loven var kommet til at se ud, som den netop kom til at se ud.

Jeg er derfor glad for, at det, vi nu har, i hvert fald ligger i fin forlængelse af det, som vore forgængere lavede i midten af 1960'erne, og uanset hvad årsagen kan være, så synes jeg, det er godt, at også regeringen har erkendt, at den model, som var lagt, og som stadig væk ligger i det, vi er blevet enige om forligspartierne imellem, er den rigtige model.

Det, jeg i den forbindelse vil fremhæve, er, at vi bevarer det 2-årige hf som noget, man ved hvad er, og som har en kvalitet i sig selv og ikke skal betragtes i skygge af gymnasiet.

Problemet ved det forslag, der var til første behandling, var, at man ikke præcist kunne sige, hvad en hf-uddannelse var. Det kunne være noget, som var at sammenligne med en stor realeksamen; på den anden side kunne det også være noget mere end det, man skulle tage på studenterkursus. Der ville være problemer med at finde ud af, hvad det var for en hf-kursist, man havde foran sig, når vedkommende havde taget sin eksamen.

Vi finder, det er vigtigt, at det 2-årige hf nu har fået sin identitet, så man ved, at når man er hf-kursist, så har man cirka det og det indhold rent kvalitetsmæssigt.

Den åbning, der ligger i det, vi er blevet enige om forligspartierne imellem, nemlig at man kan få overført noget fra et gymnasialt højniveau, og at man også sideløbende kan tage det, samti-

dig med at man tager den 2-årige hf, betragter vi ikke som noget, der generer hf's identitet. Det giver den fleksibilitet, som var ønsket fra regeringspartierne side, men det ødelægger efter vores opfattelse ikke hf som sådan. Derfor har vi kunnet tilslutte os, at vi i forliget er endt dér, hvor vi er endt på det punkt.

Med hensyn til enkeltfagssystemet finder vi, det er rigtigt – og det sagde vi allerede ved første behandling – at det bredes ud, således at man nu kan tage både studentereksamen og hf-eksamen som enkeltfag, at det ikke kun er hf og ikke kun er som forsøg, når det drejer sig om studentereksamen, men at det er generelt. Det vil give større valgmuligheder, og det vil give den valgmulighed – som vi er åbne over for – at den enkelte tager en sammenstykket eksamen på et enkeltfagskursus, afhængigt af hvad vedkommende har brug for. Derfor er den fleksibilitet, som ministeren så ofte taler om, altså tilgodeset på det punkt. Den er ikke tilgodeset, når det drejer sig om den 2-årige hf, men den er tilgodeset på det punkt.

Af de øvrige ting i det forlig, vi har indgået, vil jeg fremhæve, at det er understreget ved et ændringsforslag, at der er den samme adgang til de videregående uddannelser, som når det gælder de andre gymnasiale uddannelser. Det er klart, at der kan være betingelser i forbindelse med studiestart, som gør, at hf-kursister ikke kan gå direkte ind, men det gælder også dem, der tager studentereksamen, f.eks. nysproglige studenter. Så det er en klar parallel mellem gymnasiet på den ene side og hf på den anden side.

Det afgørende for os i den forbindelse var at markere, at man som udgangspunkt, når det drejer sig om adgang, er ligestillet. Under ingen omstændigheder kan man være det, når det drejer sig om studiestart, hvis der kræves bestemte fag på bestemte niveauer.

Så vil jeg godt fremhæve tre ting, som er understreget i betænkningen. Den ene er samarbejdet mellem forskellige kursusformer. Her vil vi godt understrege, at den frihed, der ligger her, og som der også hidtil har været mulighed for på dispensation, ikke er en frihed, som skal misbruges. Det er vigtigt at understrege, at sammenlægningen af de to kursusformer skal være undtagelsen, og at den skal anvendes for, som det nævnes i betænkningen, at fastholde hf-tilbudet i tyndt befolkede områder, eller hvor